

02. SŠ – Konačno bez Gregora – Ema 33333

Konačno bez Gregora

22. kolovoza 2019. - četvrtak

Samoća. Tuga. Bol. Ta užasna bol s kojom se budim, živim i s kojom ću umrijeti. Osjećam se jadnom. Samom. Oduvijek sam znala da nešto nije u redu sa mnom. Da nešto *ne štima*. I onda, konačno odgovor. „Znate, gospođo, Vaša kći boluje od.....“ Zaklopila sam uši, nisam mogla, nisam se usudila čuti istinu koju sam jako dobro znala, samo ju sama sebi nisam htjela priznati. Osjećala sam se poraženom čuvši mamin plač. Čula sam kako joj Glas govori da je to nasljedna bolest. U tim trenucima iščekivanja ponovno je došao on. Mačak visok dva metra s tijelom čovjeka. Zvala sam ga Gregor. Ne znam zašto, eto tako. Dolazio je često, no ne svakodnevno. Tjerao me da činim svakakve stvari. Bolne stvari, a ja bih ga slušala. „Bolesna si?“ upitao me. „Da“, odvrtila sam mu, „zapravo luda, kako bi drugi rekli.“ „Žao mi je“, rekao je Gregor. „Meni nije“, slagala sam. Tko zna na što bi me opet natjerao kada bi uvidio moju slabost. Majka i ja pošle smo kući. Šutjele smo. Svaka u svojim mislima, s teretom velikim kao planina. Priželjkivala sam poljubiti Smrt i pokloniti joj se. Predati joj se, ali nisam smjela. Zbog mame. Toliko luda ipak nisam.

16. listopada 2019. - srijeda

Škola. Mrzim školu. Pogotovo ovu svoju. Često mi se zna dogoditi da od količine glasova koje čujem u glavi jednostavno zaklopim oči i nestanem. Tresem se i ledim kada se to dešava. Mrzim biti u stalnoj panici i zamišljati kojekakve stvari. Najnovija vizija mi je ta da mi profesor Latinskog jezika želi nauditi. Morbidne scene mi same dolaze pred oči. Ostaju mi u glavi, trajne i nedodirljive. Svoj strah ne mogu nikome opisati, ni približiti stanje svojeg uma. Doduše, imam najbolju prijateljicu Anu. Znam da uvijek mogu računati na nju. Ona zna što nije u redu sa mnom. Zapravo, svi znaju. Po tome sam glavna i prepoznatljiva. “Evo je

ide, Šiz, Šiz!“ dovikuju. Na dobacivanja šutim, nemam snage. Kasnije nakon što sve prepričam Gregoru tješi me kako sam iznad njih i da su oni samo budale koje nisu dobile dovoljno očinske ljubavi. Nasmiješim se na to. Noćima teško spavam. Zapravo, ne spavam. U snenom stanju shvatim kako stolac u sviri nije stolac već utvara koja me pokušava ubiti. Shvatim kako zvuk perilice rublja nije perilica već provalnik. Derem se, lutam. I tako mi prolazi noć.

19. listopada 2019. - subota

Nisam od onih koji vjeruju u Boga i nijeću njegovo postojanje. Smatram se agnostikom. Baš sad slušam susjedu Maru kako se dere govoreći: „Ima Boga!“ i razmišljam o tome koliko je licemjerna. S jedne strane vjeruje u Boga, a s druge strane govori kako je moja majka kriva za moju bolest. Licemjerno. Dok Gregor - on se smatra Bogom. Mojim Bogom jer ima vlast nada mnom, a ja mu se ne mogu oduprijeti. Imam ožiljke po cijelom tijelu zbog njegovih naredbi da se povređujem, da ne vrijedim. Kada bi samo shvatio što mi čini.

15. studenog 2019. - petak

Gledam na sat i pjevam u ritmu tik-tak. Tika-tak. Tika-tak. Shvaćam kako u stvari svako živo biće polako, no sigurno trune, pretvara se u ništavilo. Koliko je svake sekunde sve bliže smrti. To me dosta muči. Ne smrt, već vrijeme. Kako je moguće da će u jednom trenu cijeli svijet nestati, da više neće biti ničega. Cijelo beskrajno, bezvremensko prostranstvo ničega. Pitam se, zašto svako živo biće nema izbora prije rođenja, želi li „postojati“ ili ne jer samim tim postaje ništa. Pretvara se u ništa, a ja ne želim biti nitko. To me jako muči. Tjera me na povraćanje. Pritišćem dlanove. Stalno to radim pa već imam urezane ožiljke noktiju na njima. Na neki način tako izbacujem bijes. Gregoru se to ne sviđa. Ne voli kada to radim jer misli da me to boli. Stvarno...

17. siječnja 2020. - petak

Danas sam imala napad panike. Ponovno. Imam osjećaj da sam sve slabija i da svakim danom sve teže i teže živim. Kopnim, venem.

U bolnici. Mislim da je ovo moj kraj.

...

Dani prolaze. Ne znam koji, ni koliko njih, nisam svjesna toga. Nemam pristup ničemu što bi moglo potaknuti moje turobne misli. Doktori su vrlo ljubazni i pažljivi od samog početka. Gregor mi je govorio kako me pokušavaju otrovati. Spočetka sam mu vjerovala i pokušavala pobjeći na svakakve načine. Još uvijek čujem glasove koji se deru i ukazuju mi na zlo, no polako se utišavaju.

Danas sam dobila dozvolu za izlazak u bolnički park uz pratnju sestre. Legla sam na travu i umirila se. Osjetio se muk u zraku. Spokojna sam bila nakon dugo dugo vremena. Sviđao mi se taj osjećaj. Sestra mi je ubacila „bubu“ u uši kako ću, uz takvo poboljšanje, uskoro biti puštena kući. Zaprepastila sam se zbog navale pitanja u mojoj glavi, čekaju li me tamo stare navike i stari bolovi ili je ovo sadašnje stanje trajno. Ne znam, ne znam što me čeka.

Dobila sam otpusno pismo. Rečeno mi je kako će moja bolest uvijek biti prisutna, samo da sam se sad naučila nositi s njome. Gregor nije bio zadovoljan time pa me je odlučio napustiti na neko vrijeme.

14. travnja 2023. – petak

Nisam već jako dugo vodila dnevnik. Pisana riječ jača je od bilo kojeg lijeka, ako se mene pita. Gregor se još uvijek nije priviknuo na moj društveni život, da nisam asocijalna više, da više nisam neka individua nego „punovidua“ kako se on znao našaliti. Iza mene je pakao – prošla sam i čistilište da ga se riješim jednom zauvijek. Sada slijedi raj, konačno i - bez Gregora.

